

Sygnatura akt VIK 724/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2013r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Renata Salvach

Protokolant: Sławomir Hulboj

po rozpoznaniu dnia 17.01.2013r. sprawy karnej

T. M. (1) urodz. (...)

w K.

syna R. i M. zd. O.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od lipca 2011r. do 02 września 2012r. w K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie groził zabójstwem oraz uszkodzeniem ciała E. K., a groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadniona obawę ich spełnienia

tj. o czyn z art.190§1 kk w zw. z art.12 kk

II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie znieważał słowami wulgarnymi E. K.

tj. o czyn z art.216§1 kk w zw. z art.12 kk

III. w kwietniu 2012r. w K., woj. (...) naruszył nietykalność cielesną E. K. w ten sposób, że uderzył ją otwartą dłonią w lewy policzek, przy czym działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku publicznego

tj. o czyn z art.217§1 kk w zw. z art.57a§1 kk

IV. w okresie od 11 czerwca 2012r. do 10 września 2012r. w K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, grożąc pozbawieniem życia lub uszkodzeniem ciała, wywierał wpływ na E. K. jako świadka w toczącym się w Komendzie Powiatowej Policji w K. postępowaniu o sygn. RSD-2268/12, w celu wycofania przez nią zeznań i uniknięcia odwieszenia prawomocnego wyroku wydanego w innej sprawie

tj. o czyn z art.245 kk w zw. z art.12 kk

I. oskarżonego T. M. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art.190§1 kk wymierza mu 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego T. M. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art.216§1 kk i art.35§1 kk wymierza mu 6 (sześć) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. oskarżonego T. M. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku z tym iż przyjmuje, iż został on popełniony nieustalonego dnia w miesiącu kwietniu 2012 roku i za to na podstawie art.217§1 kk w zw. z art.57a§1 kk wymierza mu 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art.57a§2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej E. K. nawiązkę w kwocie 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych;

V. oskarżonego T. M. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku z tym iż przyjmuje, że został on popełniony w okresie od dnia 11 czerwca 2012 roku do dnia 2 września 2012 roku i za to na podstawie art.245 kk wymierza mu 1 (jeden) rok pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art.85-86§1 kk i art.87 kk łączy kary pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt I, II, III i V części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonemu za zbiegające się przestępstwa karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych wydatki poniesione w sprawie zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W oparciu o wyniki przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny.

Oskarżony T. M. (2) i pokrzywdzona E. K. znają się od wielu lat, a w 2001 roku przez krótki okres czasu nawet wspólnie zamieszkiwali. Od tego czasu oskarżony, pomimo że się wyprowadził, często przychodził do mieszkania pokrzywdzonej w K. przy ul. (...), gdzie wymieniona zamieszkuje wraz z 87-letnią matką.

Od połowy 2011 roku, gdy oskarżony zaczął nadużywać alkoholu, stosunki między stronami pogorszyły. T. M. (2), przebywając w mieszkaniu E. K. w stanie nietrzeźwości, wszczynał awantury, w trakcie których zachowywał się wulgarnie, obrażał pokrzywdzoną i nie chciał opuścić jej mieszkania.

W okresie od lipca 2011 roku do 2 września 2012 roku oskarżony co kilka dni przychodził nieproszony pod drzwi mieszkania pokrzywdzonej i uporczywie dobijał się do drzwi, natarczywie dzwoniąc dzwonkiem albo kopiąc. Gdy pokrzywdzona nie wpuszczała go do domu, przesiadywał pod drzwiami jej mieszkania, wyzywając ją słowami wulgarnymi i obraźliwymi typu: kurwa, szmata, dziwka, debilka. W trakcie wyzwisk oskarżony groził pokrzywdzonej zabójstwem i uszkodzeniem ciała słowami, że jej kark skręci, łeb ukręci, że ją załatwi, zakatuje w ciemnej ulicy, że ją zabije. Pokrzywdzona, z obawy przed oskarżonym, chcąc wyjść z domu niejednokrotnie dzwoniła po swoją siostrę i dopiero w jej towarzystwie opuszczała mieszkanie albo wręcz przeciwnie, gdy spodziewała się wizyty siostry w czasie, gdy oskarżony „czatował” pod drzwiami, dzwoniła do siostry z prośbą, aby ta nie przychodziła w obawie, że oskarżony wykorzysta okazję i wtargnie do mieszkania.

dowód:

zeznania świadków E. K. k.2-3, 15-17, 54-55, B. K. k.13-14, 55, M. G. k.20-21, 55.

Nieustalonego dnia w miesiącu kwietniu 2012 roku pokrzywdzona chciała wyjść z domu na zakupy, ale bała się, bo oskarżony stał pod jej drzwiami, wyzywał ją i groził jej. E. K. zadzwoniła po swoją siostrę B. K. i razem z nią udała się do sklepu. Oskarżony szedł za nimi przez miasto. W pewnym momencie oskarżony podbiegł do pokrzywdzonej i zaczął ją szarpać za ramię, wyzywać i grozić oraz uderzył ją otwartą dłonią w twarz. E. K. wraz z siostrą uciekły do pobliskiej piekarni, skąd zadzwoniły na Policję, która odwiozła obie kobiety do domu.

W następstwie uderzenia pokrzywdzona E. K. doznała rumienia i niewielkiego obrzęku policzka lewego, które w ocenie biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej zakwalifikować należy jako naruszenie nietykalności cielesnej.

dowód:

zeznania świadków E. K. k.2-3, 15-17, 54-55, B. K. k.13-14, 55,

opinia sądowo – lekarska k.22.

W dniu 5 czerwca 2012 roku oskarżony chcąc wejść „na siłę” do mieszkania pokrzywdzonej, popchnął wymienioną na ścianę i uderzył ją. E. K. pomogła jej siostra, która wypchnęła oskarżonego na korytarz i zamknęła drzwi na klucz.

dowód:

zeznania świadków E. K. k.2-3, 15-17, 54-55, B. K. k.13-14, 55,

W dniu 11 czerwca 2012 roku E. K., mając dość ciągłego nachodzenia ją przez oskarżonego oraz obawiając się, że spełni on swe groźby, zdecydowała się iść na Policję i złożyć zawiadomienie o przestępstwie. Koło bramy budynku spotkała oskarżonego, który usłyszawszy, że pokrzywdzona zamierza iść na Policję powiedział, że „jak zawiadomi Policję i odwieszę mu wyrok, to pójdzie siedzieć, ale jej łeb ukręci”.

Pomimo tych groźb E. K. złożyła na Policji zawiadomienie o groźbach karalnych i wyzwiskach. Od tego czasu zachowanie oskarżonego nie zmieniło się, a wręcz przeciwnie, do wcześniejszych wyzwisk i groźb kierowanych przez oskarżonego pod adresem E. K. doszły kolejne groźby pozbawienia życia i uszkodzenia ciała związane z wszczętym przeciwko oskarżonemu postępowaniem karnym, a mające na celu wywarcie na pokrzywdzonej presji, by wycofała swoje zeznania. Oskarżony groził pokrzywdzonej, że jak przez nią pójdzie siedzieć, to ją zabije, groził jej zabójstwem, jak Sąd „odwiesi” mu poprzednią karę pozbawienia wolności.

dowód:

zeznania świadka E. K. k.2-3, 15-17, 54-55.

W dniu 27 czerwca 2012 roku oskarżony przyszedł pod drzwi mieszkania pokrzywdzonej i przez drzwi krzyczał do niej „że ją upilnuje i łeb jej ukręci, jak będzie wchodziła lub wychodziła z domu” oraz wyzywał ją wulgarnie.

W dniu 28 czerwca 2012 roku oskarżony przyszedł do mieszkania pokrzywdzonej i zrobił jej awanturę, że nie odbiera od niego telefonów, w trakcie której wyzywał ją wulgarnie.

W dniu 8 lipca 2012 roku po godzinie 22-iej oskarżony krzyczał pod oknami budynku, że chce wysadzić dom w powietrze.

W dniu 9 lipca 2012 roku oskarżony czekał na pokrzywdzoną na klatce schodowej i nie chciał jej przepuścić z zakupami do mieszkania szarpiąc za odzież i wyzywając wulgarnie. Wieczorem tego dnia dobijał się do drzwi i wyrwał dzwonek do drzwi.

W dniu 10 lipca 2012 roku oskarżony przyszedł do mieszkania pokrzywdzonej i wyzywał ją słowami wulgarnymi oraz groził pobiciem.

W dniu 11 lipca 2012 roku oskarżony spotkał pokrzywdzoną na ulicy i zrobił jej awanturę o zeznania złożone na policji.

W dniu 18 lipca 2012 roku oskarżony czekał na pokrzywdzoną od rana, a gdy wyszła z domu wyzywał ją wulgarnie.

W dniu 21 lipca 2012 roku oskarżony czekał na pokrzywdzoną, jak wracała z zakupów, a gdy nie chciała wpuścić go do mieszkania, to dobijał się do drzwi, wyzywał i groził.

W dniu 24 lipca 2012 roku oskarżony czekał na pokrzywdzoną przed domem i groził jej pobiciem.

W dniu 25 lipca 2012 roku oskarżony przyszedł do mieszkania pokrzywdzonej wszczął awanturę i wyzywał ją wulgarnie.

W dniu 26 lipca 2012 roku oskarżony cały dzień nachodził pokrzywdzoną, dobijał się do drzwi i wyzywał pokrzywdzoną wulgarnie.

W dniu 27 lipca 2012 roku, jak pokrzywdzona wracała z matką z miasta, oskarżony czekał na nią w bramie i wyzywał ją wulgarnie.

W dniu 14 sierpnia 2012 roku oskarżony przyszedł do mieszkania pokrzywdzonej i zagroził, że jak pójdzie przez nią siedzieć, to po wyjściu z więzienia ją zabije.

W dniu 1 września 2012 roku oskarżony był w mieszkaniu pokrzywdzonej i wyzywał ją wulgarnie.

W dniu 2 września 2012 roku oskarżony dobijał się do mieszkania pokrzywdzonej, a ponieważ mu nie otworzyła, wyszedł przed dom i wyzywał ją wulgarnie pod oknami budynku.

dowód:

zeznania świadka E. K. k.2-3, 15-17, 54-55.

Oskarżony był w przeszłości karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 29 czerwca 2011 roku (sygn. akt VI K 354/11) za czyny z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz z art. 217 §1 kk na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres lat 2.

dowód:

informacja Krajowego Rejestru Karnego k.50,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku sygn. akt VI K 354/11 k.32.

T. M. (2) w postępowaniu przygotowawczym przyznał, że wyzywał E. K., nie przyznał się natomiast do popełnienia pozostałych zarzucanych mu występków i zaprzeczył, że groził pokrzywdzonej, że ją uderzył oraz że wywierał na nią wpływ jako świadka w toczącym się niniejszej sprawie postępowaniu karnym i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu występków, wyjaśnił, że czynów tych dopuścił się pod wpływem alkoholu i okazał żal i skruchę.

Sąd zważył, co następuje.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo oskarżonego oraz okoliczności popełnienia zarzucanych mu przestępstw nie budzą wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonej E. K., wspartych zeznaniami świadków B. K. i M. G..

Pokrzywdzona stanowczo i konsekwentnie zeznała, że oskarżony, w okresie objętym zarzutem, wielokrotnie nachodził ją w miejscu zamieszkania, znieważał ją słowami wulgarnymi i obraźliwymi oraz wypowiadał pod jej adresem groźby zabójstwa oraz uszkodzenia ciała. Pomimo tego, że pokrzywdzona nie życzyła sobie wizyt oskarżonego i nie wpuszczała go do domu, oskarżony przesiadywał pod drzwiami jej mieszkania, natarczywie dzwonił, dobijał się do drzwi, a takiemu zachowaniu towarzyszyły groźby i wyzwiska. Oskarżony zaczepiał pokrzywdzoną, gdy wracała do domu bądź wychodziła z mieszkania i w takich sytuacjach praktycznie zawsze wyzywał ją i groził jej, w efekcie czego E. K., z obawy przed oskarżonym, chcąc wyjść z domu niejednokrotnie dzwoniła po swoją siostrę i dopiero w jej towarzystwie

opuszczała mieszkanie. Kilkakrotnie pokrzywdzona „odwoływała” wizyty siostry w czasie, gdy oskarżony „czatował” pod drzwiami, w obawie, że T. M. (2) wykorzysta okazję i siłą wtargnie do mieszkania.

Począwszy od czerwca 2012 roku E. K. zaczęła sobie notować daty poszczególnych zdarzeń, a odtworzone przez nią do protokołu przesłuchania treści tych zapisków dowodzą, że incydenty te były nagminne i praktycznie zawsze wiązały się z groźbami i wyzwiskami pod adresem pokrzywdzonej.

Opisane wyżej okoliczności potwierdziła siostra pokrzywdzonej B. K. oraz córka oskarżonego M. G., które były naocznymi świadkami takich zachowań i które niejednokrotnie słyszały wyzwiska i groźby oskarżonego pod adresem E. K.. M. G. w swych zeznaniach użyła wymownego określenia, że jej ojciec „gnębi” pokrzywdzoną, a analizując zeznania powołanych wyżej świadków stwierdzić należy, że sformułowanie to jest adekwatne do sytuacji i trafnie opisuje zachowanie oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonej E. K..

W świetle powołanych wyżej dowodów Sąd uznał, że oskarżony działaniem swoim wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 190 § 1 kk i art. 216 § 1 kk, a jego sprawstwo i wina kwestionowanymi być nie mogą. Sąd przyjął zarazem, że oskarżony działania takie podejmował wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co uzasadnia przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 kk.

E. K. i B. K. zgodnie opisały sytuację, do której doszło nieustalonego dnia w miesiącu kwietniu 2012 roku, kiedy to oskarżony działając publicznie dopuścił się fizycznej napaści na pokrzywdzoną, zaatakował E. K. w biały dzień, na ulicy, przy świadkach, uderzając ją otwartą dłonią w lewy policzek. E. K. wraz z siostrą uciekły do pobliskiej piekarni, skąd zadzwoniły na Policję, która odwiozła obie kobiety do domu.

W następstwie uderzenia pokrzywdzona E. K. doznała rumienia i niewielkiego obrzęku policzka lewego, które w ocenie biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej zakwalifikować należy jako naruszenie nietykalności cielesnej.

Oskarżony, dopuszczając się umyślnego zamachu na nietykalność cielesną pokrzywdzonej, działał publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przypisany mu czyn z art. 216 § 1 kk należało zatem zakwalifikować jako występku o charakterze chuligańskim.

W dniu 11 czerwca 2012 roku E. K., mając dość ciągłego nachodzenia ją przez oskarżonego oraz obawiając się, że spełni on swe groźby, zdecydowała się iść na Policję i złożyć zawiadomienie o przestępstwie. Z relacji pokrzywdzonej wynika, że koło bramy budynku spotkała oskarżonego, któremu powiedziała, że zamierza iść na Policję. Pokrzywdzona zeznała, że T. M. (2) zagroził jej wówczas, że „jak zawiadomi Policję i odwieszę mu wyrok, to pójdzie siedzieć, ale jej łeb ukreści”. Pomimo tych gróźb E. K. złożyła na Policji zawiadomienie o groźbach karalnych i wyzwiskach, ale od tego czasu zachowanie oskarżonego nie zmieniło się. Oskarżony w dalszym ciągu nachodził pokrzywdzoną w miejscu zamieszkania, gdzie znieważał ją i groził jej, przy czym część wypowiedzianych przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonej gróźb pozbawienia życia czy uszkodzenia ciała związana była wprost z toczącym się przeciwko niemu na skutek doniesienia E. K. postępowaniem karnym. Oskarżony groził pokrzywdzonej, że jak przez nią pójdzie siedzieć, to ją zabije, groził jej zabójstwem, jak Sąd „odwiesi” mu poprzednią karę pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu wątpliwości budzić nie może, że wielokrotnie powtarzane przez oskarżonego groźby miały na celu wywarcie wpływu na E. K., jako świadka w toczącym się w KPP w K. postępowaniu o sygn. RSD-2268/12, w celu wycofania przez nią obciążających go zeznań, a w konsekwencji uniknięcia przez sprawcę zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej w innej sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że oskarżony działaniem swoim wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk.

Podkreślić należy, że w postępowaniu sądowym oskarżony przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu występku, wyjaśnił, że czynów tych dopuścił się pod wpływem alkoholu i okazał żal i skruchę.

Przy wymiarze kary Sąd po stronie okoliczności obciążających uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego za umyślne przestępstwa podobne.

Oskarżony był w przeszłości karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 29 czerwca 2011 roku (sygn. akt VI K 354/11) za czyny z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz z art. 217 §1 kk na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres lat 2, przypisanych mu obecnie czynów tego samego rodzaju dopuścił się zatem w okresie próby. Zwrócić wypada uwagę, że zarzuty aktu oskarżenia w niniejszej sprawie obejmują okres od lipca 2011 roku do 2 września 2012 roku, co świadczy po pierwsze o tym, że oskarżony pierwszych przestępczych zachowań dopuścił się niemal natychmiast po wydaniu wyroku skazującego w poprzedniej sprawie, a ponadto – z uwagi na wielość, niemal nagminność zachowań podejmowanych na przestrzeni przeszło roku czasu, o dużym nasileniu złej woli ze strony sprawcy.

W ocenie Sądu, choć przypisane oskarżonemu występki z art. 190 § 1 kk i art. 217 § 1 kk są zagrożone alternatywnie także karami innego rodzaju, jedynie wymierzenie kary pozbawienia wolności spełniać będzie swój cel prewencyjno – wychowawczy, gdyż kara łagodniejszego rodzaju byłyby w stosunku do osoby oskarżonego nieskuteczna. Kierując się tymi samymi względami Sąd uznał, że orzeczona obecnie kara łączna pozbawienia wolności powinna mieć charakter bezwzględny, gdyż oskarżony korzystał już z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, co nie zapobiegło ponownemu popełnieniu przez niego przestępstwa w okresie próby. Podkreślić należy, iż nawet fakt toczącego się obecnie postępowania nie miał wpływu na postawę oskarżonego, który nie tylko nie poprawił swojego zachowania wobec pokrzywdzonej, co wręcz przeciwnie, do wcześniejszych wyzwisk i gróźb kierowanych pod adresem E. K. doszły kolejne, związane z wszczętym przeciwko niemu postępowaniem karnym.

W tym stanie rzeczy wyrażona przez oskarżonego przed Sądem żal i skrucha nie mogą mieć dla wymiaru kary decydującego znaczenia, zwłaszcza że w świetle przywołanych wyżej okoliczności uzasadnione wydają się być wątpliwości co do szczerości intencji oskarżonego, którego aktualna postawa procesowa jest, w ocenie Sądu, zdeterminowana obawą przed grożącą mu odpowiedzialnością.

Ponieważ jeden z przypisanych oskarżonemu występków miał charakter chuligański, na podstawie art. 57a § 2 kk orzeczono na rzecz pokrzywdzonej nawiązkę adekwatną do charakteru czynu i możliwości finansowych sprawcy.

Sytuacja materialna oskarżonego uzasadnia zwolnienie go od zapłaty kosztów sądowych w oparciu o art. 624 § 1 kpk.